

Илија — Број осам

Јерихон

Jeff Pippenger

2023-10-09

На почетку древног дословног Израиља, а такође и на почетку савременог духовног Израиља, при преласку Црвеног мора, а затим и при великом разочарању, отпочео је низ прогресивних испита који су на крају довели до коначног испита. Неуспех на том последњем испиту у књизи Бројева и у милеритској историји означава почетак лутања по пустињи.

„Четрдесет година су неверовање, гунђање и побуна држали древни Израил ван хананске земље. Исти греси одложили су улазак савременог Израиља у небески Ханан. Ни у једном случају кривица није била на Божјим обећањима. Неверовање, световност, непосвећеност и раздор међу онима који се издају за Господњи народ јесу оно што нас је толике године задржало у овом свету греха и жалости.“

„Можда ћемо морати да останемо овде у овоме свету још много година због непокорности, као што су и синови Израилеви остали; али Христа ради, Његов народ не треба да додаје грех на грех окривљујући Бога за последицу сопственог погрешног начина поступања.“ *Evangelism*, 696.

На крају историје древног Израила, као и на почетку, постојао је постепени процес испитивања који се окончао када је древни, дословни Израил био одведен у вавилонско ропство. На крају савременог духовног Израила, и они ће се суочити с постепеним процесом испитивања. Тај процес се завршава када лаодикејски адвентисти буду оборени приликом доношења закона о недељи. Као и у случају древног Израила, савремени Израил биће одведен у ропство духовном Вавилону.

Милеритски покрет, који је пророчки започео 1798. године, а званично се окончао 1863. године, представља праслику покрета сто четрдесет и четири хиљаде, који је започео 1989. године и завршава се при окончању људског времена милости и Другом Христовом доласку. Између окончања милеритског покрета и доласка моћног покрета трећег анђела, налази се историја правно регистроване Лаодикијске Цркве адвентиста седмог дана.

„Растојање од свега једанаест дана хода лежало је између Синаја и Кадиса, на границама Ханана; и са изгледом да ускоро уђу у добру земљу, чете Израилеве наставише свој поход када је облак најзад дао знак за покрет напред. Јехова је учинио чудеса изводећи их из Мисира, и какве ли благослове нису могли очекивати сада када су свечано ступили у завет да ће Га прихватити као свога Владара, и када су били признати као изабрани народ Свевишњега?“ *Патријарси и пророци*, 376.

Њихово кратко путовање завршило се као четрдесет година, због њиховог неверовања и непослушности. Да су испољили веру засновану на свом моћном избављењу из ропства,

убрзо би прешли преко реке Јордана и ушли у Обећану земљу. Њихова прва препрека након тога била би иста она препрека којом се Исус Навин касније позабавио. После четрдесет година, дословни Израилљ изашао је из пустиње у Обећану земљу, а Јерихон је био њихов први корак, и он стоји као симбол силе Божје на спасење свакоме који верује. Јерихон је такође симбол дела с којим је милеритски покрет требало да се суочи 1863. године, али су се они повукли у пустињу. Симболика Илије непосредно је повезана са симболиком Јерихона, и поучно је размотрити Илијину историјску повезаност са Јерихоном.

А остала дела Амријева која је учинио, и јунаштво његово које је показао, није ли то записано у књизи дневника цара Израилљевих? И почину Амрије код отаца својих, и би погребен у Самарији; а Ахав, син његов, зацари се на његово место. И тридесет и осме године Асе, цара Јудиног, поче Ахав, син Амријев, царовати над Израилљем; и Ахав, син Амријев, царова над Израилљем у Самарији двадесет и две године. И Ахав, син Амријев, чињаше зло пред Господом више од свих који беху пре њега. И као да му беше мала ствар да ходи у гресима Јеровоама, сина Наватовог, узе за жену Језавељу, кћер Етваала, цара Сидонаца, и отиде те служаше Валу и клањаше му се. И подиже жртвеник Валу у дому Валовом, који беше саградио у Самарији. И начини Ахав гај; и Ахав чињаше више да гневи Господа Бога Израилљевог него сви цареви Израилљеви који беху пре њега. У његове дане Хиел Ветиланин сазида Јерихон: на Авираму, првенцу свом, постави му темељ, и на Сегуву, најмлађем сину свом, постави му врата, по речи Господњој коју рече преко Исуса, сина Навиновог. А Илија Тесвићанин, који беше од становника Галада, рече Ахаву: Тако жив био Господ Бог Израилљев, пред којим стојим, неће бити ових година ни росе ни дажда, осим по мојој речи. 1. Царевима 16:27–17:1.

Сукоб који је Илија имао са боговима Ахава и Језавеље на гори Кармилу био је одговор на отпадништво седмога цара северног царства Израилљевог, који је „више чинио да раздражи Господа Бога Израилљева него сви цареви Израилљеви који беху пре њега“. Реч „раздражи“ у том одломку упућује на „дан раздраживања“ који је био представљен десетим кушањем у Бројевима четрнаест. Ахавово раздраживање Бога представљало је последње од десет кушања које је било проузроковано злим извештајем десет ухода у Бројевима четрнаест. Стога, оно представља последње кушање за милеритски покрет и последње кушање за сто четрдесет и четири хиљаде.

Зато, као што говори Дух Свети: Данас, ако глас Његов чујете, не отврдните срца своја, као у време огорчења, у дан кушања у пустињи. Јеврејима 3:7, 8.

У пророчком „дану изазивања“ који је представљен Ахавом, пророк Илија се молио да, ако је то било потребно, Бог наведе судове на Израилљ, како би се Његов народ покајао за грехе у којима је учествовао.

Народ Израилљев је постепено изгубио страх и поштовање према Богу, тако да Његова реч преко Исуса Навина више није имала тежину код њих. „У његове [Ахавове] дане Хиел Ветиланин сазида Јерихон: темељ му положи на Авираму, свом првенцу, и врата му подиже на Сегуву, свом најмлађем сину, по речи Господњој, коју је изрекао преко Исуса, сина Навинова.“

„Док је Израилъ отпадао, Илија је остао одан и истинит пророк Божји. Његова верна душа била је дубоко ожалашћена док је гледао како неверовање и неверност брзо одвајају синове Израилеве од Бога, те се молио да Бог спасе свој народ. Усрдно је молио да Господ не одбаци сасвим свој грешни народ, него да га судовима, ако буде потребно, пробуди на покајање и не допусти му да оде још даље у греху и тако Га изазове да га уништи као народ.“

„Реч Господња дође Илији да пође к Ахаву с објавом Његових судова због греха Израилевих. Илија је путовао дан и ноћ док није стигао до Ахавовог дворца. Није тражио допуштење да уђе, нити је чекао да буде званично најављен. Сасвим неочекивано за Ахава, Илија стаде пред запрепашћеног цара самаријског у грубим хаљинама какве су обично носили пророци. Он се не извињава због свога наглог појављивања, без позива; него, подижући руке ка небу, свечано потврђује живим Богом, који је створио небеса и земљу, судове који ће доћи на Израиља: ‘Неће бити росе ни дажда ових година, осим по мојој речи.’“

„Ова запрепашћујућа осуда Божјих судова због греха Израиља пала је као гром на отпадничког цара. Чинило се да је био паралисан од запрепашћења и ужаса; и пре него што је могао да се прибере од свога запрепашћења, Илија је, не чекајући да види дејство своје поруке, ишчекао тако изненадно као што је и дошао. Његов задатак био је да изговори реч невоље од Бога, и он се одмах повукао. Његова реч била је закључала ризнице небеске, и његова реч била је једини кључ који их је могао поново отворити.“
Testimonies, volume 3, 273.

Израилъ је био заборавио да им је Исус Навин строго заповедио да се не повезују са незнабожачким народима и да никада не обнављају Јерихон. Иако је битка за Јерихон била силно показивање Божје силе и символ Божјег обећања да ће повести Свој народ у Обећану земљу, са Јерихоном су били повезани и грех, и проклетство, и избављење. „Грех“ је био грех Аханов, који је пожелео богатство и утицај Јерихона; „проклетство“ је било над сваким човеком који би поново саградио Јерихон; а блудница Раава представљала је „избављење“. Ахан је желео прекрасан вавилонски огртач. Мислио је да може сакрити свој грех, као што су Адам и Ева настојали да сакрију свој грех одећом од смоквиних листова. Ахан је желео напредак који је Јерихон представљао и желео је да буде повезан с Вавилоном.

Јерихон је представљен као симбол дела ношења поруке трећег анђела свету, али он садржи и упозорење у погледу греха љубави према свету и поуздања у њега. Символ Јерихона такође садржи проклетство против поновног подизања Јерихона, а Раава представља оне који су још увек у Вавилону и који излазе када се објави гласан поклич трећег анђела.

Илијина верна душа била је ожалашћена. Његово негодовање било је распаљено, и он је ревновао за славу Божју. Видео је да је Израилъ запао у страшно отпадништво. И када је призвао у ум велика дела која је Бог учинио за њих, био је савладан жалошћу и чуђењем. Али све је то било заборављено од већине народа. Изашао је пред Господа и, са душом сатрвеном муком, молио Га да спасе Свој народ, ако треба и судовима. Молио је Бога да од Свога незахвалног народа ускрати росу и кишу, небеске ризнице, да би отпали

Израиљ узалуд гледао ка својим боговима, својим идолима од злата, дрвета и камена, сунцу, месецу и звездама, да натапају и обогаћују земљу и учине да она обилно рађа. Господ је рекао Илији да је услишио његову молитву и да ће Своме народу ускратити росу и кишу докле год Му се не обрате с покајањем.

„Бог је на нарочит начин чувао Свој народ од мешања са идолопоклоничким народима око њих, да њихова срца не би била заведена привлачним гајевима и светилиштима, храмовима и жртвеницима, који су били уређени на најраскошнији и најпримамљивији начин да покваре чула, како би Бог био потиснут из мисли народа.“

„Град Јерихон био је предан најразузданијем идолопоклонству. Његови становници били су веома богати, али сва богатства која им је Бог дао сматрали су даром својих богова. Имали су злата и сребра у изобиљу; али, као људи пре Потопа, били су покварени и богохулни, и својим злим делима вређали су и изазивали Бога небеског. Божји судови подиглоше се против Јерихона. То је било утврђење. Али сам Војвода војске Господње дошао је с неба да поведе небеске војске у напад на град. Анђели Божји ухватише се за масивне зидове и оборише их на земљу. Бог је казао да град Јерихон треба да буде проклет и да сви треба да изгину осим Раве и њеног дома. Они су требали бити спасени због наклоности коју је Рава показала гласницима Господњим. Реч Господња народу гласила је: ‘А ви се чувајте од проклетих ствари, да и сами не будете проклети кад узмете од проклетих ствари, и тако навучете проклетство на логор Израиљев и сметете га.’ ‘И закле Исус тада говорећи: Проклет да је пред Господом човек који устане и сазида овај град Јерихон; на свом првенцу поставиће му темељ, и на најмлађем своје сину подигнуће му врата.’”

„Бог је био веома одређен у погледу Јерихона, да народ не би био опчињен стварима које су његови становници обожавали и да им се срца не би одвратила од Бога. Он је чувао свој народ најизричитим заповестима; ипак, упркос свечаној Божјој заповести изреченој кроз уста Исуса Навина, Ахан се усудио да преступи. Његова лакомост навела га је да узме од блага које му је Бог забранио да дотакне, јер је Божје проклетство било на њима. И због греха овога човека Израиљ Божји био је слаб као вода пред својим непријатељима.“

„Исус Навин и старешине Израиљеве беху у великој невољи. Лежаху пред ковчегом Божјим у најдубљем смирењу, јер се Господ разгневио на свој народ. Молили су се и плакали пред Богом. Господ рече Исусу Навину: ‘Устани; зашто лежиш тако ничице? Израиљ је сагрешио, и преступили су завет мој који сам им заповедио; јер су узели и од проклете ствари, и украли, и преварили, и метнули то међу своје ствари. Зато синови Израиљеви не моглише одолети пред непријатељима својим, него окренуше леђа пред непријатељима својим, јер посташе проклети; нити ћу више бити с вама, ако не истребите проклето између себе.’”

„Показано ми је да Бог овде приказује како Он гледа на грех међу онима који тврде да су Његов народ који држи Његове заповести. Они које је Он на посебан начин почастио тиме што су били сведоци изузетних пројава Његове силе, као што је то био стари Израиљ, а који ће се ипак усудити да занемаре Његова изричита упутства, биће

предмети Његовог гнева. Он би pouчио Свој народ да су непослушност и грех Њему крајње одвратни и да се не смеју олако сматрати.“ Testimonies, volume 3, 263, 264.

Прича о Јерихону укључује упозорење да се не узда у привидну силу и славу безбожног и богатог града. „Град“ у библијском пророштву представља царство, а Ахан је узео један вавилонски огртач. Огртач у пророчком смислу представља карактер, те у „последње дане“ Аханово скривање вавилонског огртача представља скривену жељу да се поседује карактер духовног Вавилона. Карактер, или лик духовног Вавилона, јесте оно за чим Сједињене Државе жуде када сједињују цркву и државу.

Суочени са могућношћу да млади људи милеритског покрета буду регрутовани у Грађански рат, и препознајући потребу за организацијом, вође покрета постале су правно повезане са имућном нацијом са којом никада није требало да се поистовете. Чак је и Устав те имућне земље био устројен тако да никада није било нужно да црква буде повезана са државом. Постојале су вероисповести у раздобљу милеритског покрета које и данас постоје; неке од тих вероисповести никада нису ступиле у правни однос са Владом Сједињених Америчких Држава, а њихова одлука да не успоставе тај однос ни на који начин их никада није спречила да организују своје цркве.

Дуго након што је Исус Навин водио битку код Јерихона, у време Ахава, сва упозорења о Ахановом отпадништву и разорењу Јерихона беху заборављена од Божјег отпалог народа. Илија се молио Богу, молећи да се, ако је потребно, Божји судови изврше како би Његов народ био доведен до покајања. Када Малахија бележи последње речи Старога завета, обећање је постављено у оквир Господњег ударања света проклетством. Проклетство повезано с Јерихоном било је над сваким човеком који би поново саградио Јерихон. Проклетство је било над сваким ко би, попут Ахана, пожелео да се узда у богатство и изобиље повезано с Јерихоном. Аханов „грех“ представља скривену непосвећену унутрашњу жељу да се носи вавилонска хаљина. „Проклетство“ је било за дело којим се те унутрашње жеље спроводе у дело.

Милерова порука била је Илијина порука за његово време, а Грађански рат представљао је судове који прате Илијину поруку. Усред Грађанског рата, 1863. године, милеритски адвентизам поново је саградио Јерихон, како сведоче појединости Исуса Навина о проклетству над сваким човеком који би то учинио.

И Исус Навин их закле у то време, говорећи: Нека је проклет пред Господом човек који устане и сазида овај град Јерихон; на своме првенцу положиће му темеље, и на своме најмлађем сину подићи ће му врата. Исус Навин 6:26.

Реч „заклео“ у Исусу Навину датој заповести истовремено означава и заклетву и проклетство. Проклет ако прекршиш заповест Исуса Навина, а благословен ако одржиш заклетву. Реч преведена као „заклео“ у Левитској двадесет и шест такође је преведена као „седам пута“. Заклетва и проклетство Мојсијево, како их Данило изражава у деветом поглављу, повезани су са поновном изградњом Јерихона.

Да, сав Израил преступио је закон твој, одступивши да не слуша глас твој; зато се излило на нас проклетство и заклетва која је написана у закону Мојсија, слуге Божјега, јер сагрешисмо Њему. Данило 9:11.

Sestra Vajt je rekla: „Bog je bio veoma izričit u pogledu Jerihona, da narod ne bi bio opčinjen stvarima koje su njegovi stanovnici obožavali i da se njihova srca ne bi odvratila od Boga.“ Bog je bio veoma izričit u izvršenju uništenja Jerihona i stoga je bio veoma izričit i u beleženju opomene predstavljene Ahanom. Brižljivo je zabeležio prokletstvo povezano sa ponovnom izgradnjom Jerihona, a isto tako brižljivo i odredio božanske taktike primenjene pri obaranju zidina.

Сасвим извесно је то био Исус, као Војвода војске Господње, који је заповедио анђелима да оборе зидине Јерихона; и ништа се у Божјој Речи не збива случајно, него нам у овом случају пророчица каже да је „Бог био веома одређен у погледу Јерихона.“ Седам дана ковчег је ношен око града, а у пророштву један дан је једна година. То начело је било забележено на почетку четрдесет година лутања по пустињи, а на крају тих четрдесет година обилазили су Јерихон седам дана.

Према броју дана у које уходисте земљу, четрдесет дана, за сваки дан по једна година, носићете безакоња своја, четрдесет година, и познаћете одступање моје од вас. Бројеви 14:34.

Седам дана ковчег је ношен око града, а седмога дана био је ношен око града „седам пута“. Ово пружа два пророчка сведочанства да је Јерихон повезан са „седам пута“ Мојсијеве заклетве. Божји заветни народ јесу свештеници, а седам свештеника трубило је у седам труба.

И ви сами, као живо камење, зидајте се у духовни дом, свето свештенство, да приносите духовне жртве, угодне Богу кроз Исуса Христа. 1. Петрова 2:5.

Труба, зависно од контекста у коме се налази, представља или поруку упозорења, или суд, или позив на свети сабор. У последњим данима стражари треба да затрубе, као што су Милерити трубили у својој историји. Свештеници представљају стражаре на зидовима Сиона који трубе у трубу, упозоравајући Божји народ на долазећи суд, док уједно тај исти народ позивају на свети сабор.

Затрубите у трубу на Сиону, и огласите узбуну на светој гори мојој; нека дрхте сви становници земље, јер долази дан Господњи, јер је близу... Затрубите у трубу на Сиону, прогласите пост, сазовите свечани збор; саберите народ, осветите сабор, окупите старешине, саберите децу и оне што сисају груди; нека младожења изађе из своје одаје, и невеста из своје клети. Нека свештеници, служитељи Господњи, плачу између трема и жртвеника, и нека кажу: Поштеди народ свој, Господе, и не дај наследиству своме на срамоту, да незнабошци владају над њима; зашто да говоре међу народима: Где је Бог њихов? Јоило 2:1, 15–17.

Порука трубе јесте Илијина порука. Све различите употребе речи „седам“ у шестом поглављу Књиге Исуса Навина јесу иста реч или сродни изведени облик речи која је у

Левитској двадесет шест преведена као „седам пута“. Ипак, јело од басни које раздају лаодикијски теолози тврди да реч преведена као „седам пута“ у Левитској двадесет шест представља само пунину силе, или потпуност, или неку другу бесмислену варијацију њиховог порицања да је Милер био у праву када је на реч преведену као „седам пута“ применио бројчану вредност. Свештеници су водили народ око града седам пута, а не потпуно или у потпуности око Јерихона. Реч преведена као „седам пута“ представља бројчану вредност!

Код Јерихона, када је народ повикао, то је представљало силан поклич сто четрдесет и четири хиљаде, који су одсечени од горе без руку у другој глави Данила, који ударају и разбијају лик.

И у дане ових царева Бог небески подигнуће царство које се довека неће разрушити; и то се царство неће оставити другом народу, него ће сатрти и уништити сва та царства, а само ће стајати довека. Јер си видео да се камен одвали од горе без руку, и да сатре гвозђе, бакар, глину, сребро и злато; велики Бог објавио је цару шта ће бити после овога: сан је истинит, и тумачење његово поуздано. Данило 2:44, 45.

Бог је пажљиво навео драгоцене метале који су се налазили у Јерихону: злато, сребро, бакар и гвозђе. Пророчки, глина представља Божји народ, као што је то предочено у лику Раве. Јерихон представља крај свих земаљских царстава током силнога поклича сто четрдесет и четири хиљаде.

Него све сребро и злато, и судови од бакра и гвозђа, посвећени су Господу; нека уђу у ризницу Господњу. Исус Навин 6:19.

Јерихон представља дело освајања Обећане земље, које је праслика дела силнога покрета трећег анђела. То дело обухвата опомену, проклетство и спасавање оних који су изван свештенства, као што је представљено блудницом Равом.

Исус Навиново пророчко „проклетство“ касније се испунило у дане Ахава и Илије. Проклетство изречено против поновне изградње Јерихона садржавало је одређено предсказање да ће човек који то учини изгубити свога најмлађег сина када постави врата Јерихона, и да ће изгубити свога најстаријег сина када положи његове темеље. У време Илијино, Хиел Ветиљанин испунио је то пророчанство, и његов најмлађи син умро је када је поставио врата, а његов најстарији син умро је када је положио темеље. „Проклетство“ које је повезано с Илијином поруком било је представљено делом поновне изградње Јерихона.

Ево, послаћу вам Илију пророка пре него што дође велики и страшни дан Господњи; и он ће обратити срце отаца к синовима, и срце синова к оцима њиховим, да не бих дошао и ударио земљу проклетством. Малахија 4:5, 6.

Проклетство милеритске историје које је било повезано с Милеровом Илијином поруком било је проречено од стране Исуса Навина и испуњено у време Илије и Ахава.

У његове дане Ахијел Ветиљанин сазида Јерихон: темељ му положи на Авираму, своме првенцу, а врата му постави на Сегуву, своме најмлађем сину, по речи Господњој коју је

изрекао преко Исуса, сина Навинова. 1. Царевима 16:34.

Проклетство поновног зидања Јерихона не може се одвојити од пројаве силе коју је Бог испољио оборивши зидове Јерихона. Сестра Вајт је рекла: „Они које је Он нарочито почастео тиме да буду сведоци изузетних пројава Његове силе, као што је то био древни Израил, а који ће се ипак усудити да занемаре Његова изричита упутства, биће предмети Његовог гнева.” Милерити су управо били учесници у пројави Божје силе која је достигла врхунац у Поноћном поклику, ипак су одбацили Мојсијеву заклетву о седам времена, коју Данило такође препознаје као Мојсијево проклетство.

Имена су у Божјој Речи символ карактера, а име човека који је поново сазидао Јерихон, заједно са именима његовог најстаријег и најмлађег сина, веома су поучна. Хиел значи живи Бог снаге и указује на то да је Хиел био следбеник живог Бога. Чињеница да је означен као Ветиљанин поистовећује га са црквом. Авирам, његов првенац, значи отац висине, у смислу узвишења и уздизања. Његов најмлађи син Сегув значи узвишен и уздизати и подизати. Сва три имена представљају елементе Божјег карактера, али у контексту пророштва које су испунили, она представљају човека који је уздизао и узвишавао себе изнад Свемогућег Бога који је оборио Јерихон. „Врата“ у пророштву представљају цркву.

„Понизној души која верује, дом Божји на земљи јесте врата небеска. Песма хвале, молитва, речи које изговарају Христови представници, средства су која је Бог одредио да припреме народ за Цркву на небу, за оно узвишеније богослужење у које не може ући ништа што скврни.“ Testimonies, volume 5, 491.

Почетак дела на оснивању цркве отпочео је 1860. године, како сведоче адвентистички историчари као што је Артур Вајт, унук Елен Вајт.

„Док је Елен Вајт била писала и објављивала прилично опширно о потреби за поретком у управљању делом цркве (види Early Writings, 97–104), и док је Џејмс Вајт ту потребу држао пред верницима у говорима и чланцима у Review-у, црква се споро покретала. Оно што је било изнесено у општим цртама било је добро примљено, али када је требало то преточити у нешто конструктивно, јављали су се отпор и противљење. Кратки чланци Џејмса Вајта у фебруару пренули су немали број из самозадовољства, и сада се о томе веома много говорило.“

„Џ. Н. Лафборо, радећи са Вајтом у Мичигену, био је први који је одговорио. Његове речи биле су потврдне, али одбрамбене:“

„Неко каже: ако се организујете тако да по закону поседујете имовину, бићете део Вавилона. Не; ја разумем да постоји сасвим јасна разлика између тога да будемо у положају да по закону можемо заштитити своју имовину и тога да се законом служимо да бисмо заштитили и наметнули своја верска гледишта. Ако је погрешно штитити црквену имовину, зашто онда није погрешно да појединци законито поседују било какву имовину? — Review and Herald, March 8, 1860.“

„Џејмс Вајт је закључио своју изјаву у часопису Review, износећи пред цркву питање потребе за организовањем издавачке делатности, речима: „Ако се неко противи нашим

предлозима, хоће ли, молимо, написати план по коме бисмо ми као народ могли поступати?“ — Ibid., 23. фебруар 1860. Први проповедник који је, радећи на терену, одговорио био је Р. Ф. Котрел, чврст и постојан дописни уредник часописа Review. Његова непосредна реакција била је изразито негативна:“

„Брат Вајт је замолио браћу да говоре у вези с његовим предлогом да се обезбеди црквена имовина. Не знам тачно какву меру намерава овим предлогом, али разумем да је реч о томе да се, по закону, региструјемо као верско тело. Што се мене тиче, мислим да би било погрешно ‘начинити себи име’, јер то лежи у самом темељу Вавилона. Не мислим да би Бог то одобрио.—Ibid., 22. март 1860.“ Arthur White, Ellen G. White, volume 1, 420, 421.

Џејмс Вајт је 1860. започео свој напор да постане црква, а црква је представљена „вратима“. Елен Вајт о години 1860. каже следеће.

„Godine 1860. smrt је prešla preko našeg praga i odlomila najmlađu granu našeg porodičnog stabla. Mali Herbert, rođen 20. septembra 1860, umro је 14. decembra iste godine.“ Testimonies, volume 1, 103.

Године 1863. Вајтови су такође изгубили свога најстаријег сина. Пошто се играо и прегрејао, ушао је у просторију у којој су се припремале платнене карте и одремао на неким влажним платнима која су била коришћена у припреми карата. Карте из 1843. и 1850. године представљају темеље милеритског покрета. Карта начињена 1863. године представља одбацивање „седам времена“ из Левитске двадесет шест, како је то раније било приказано на две Авакумове таблице. Она представља фалсификовану темељну поруку.

„Када су у петак, 27. новембра [1863], родитељи стигли у Топшам, затекли су своја три сина и Аделију како их чекају на станици. Сви су, по свему судећи, били доброг здравља, изузев Хенрија, који је био прехлађен. Али већ следећег уторка, 1. децембра, Хенри се тешко разболео од упале плућа. Годинама касније, Вили, његов најмлађи брат, овако је реконструисао тај догађај:“

„За време одсуства њихових родитеља, Хенри и Едсон, под надзором брата Хауланда, били су марљиво заузети постављањем карата на платно, спремних за продају. Радили су у изнајмљеној продавничкој згради, отприлике један блок од дома Хауландових. Најзад су имали предах од неколико дана, док су чекали да карте буду послате из Бостона.... Вративши се с дугог пешачења поред реке, он [Хенри] је непромишљено легао и заспао на неколико влажних комада платна који су служили као подлога за папирне карте. Кроз отворен прозор дувао је хладан ветар. Ова непромишљеност довела је до тешке прехладе.“ Arthur White, Ellen G. White, volume 2, 70.

Године 1863. милеритски покрет окончао се образовањем цркве и одбацивањем темељних истина представљених на две таблице Авакумове. Главни вођа, као што је био праобразно представљен Хијелом Ветиланином, започео је дело постављања врата 1860. године и због тога је изгубио свога најмлађег сина. Године 1863. фалсификоване карте постале су почивалиште на коме је Хијелов најстарији син заспао. Назебао је и умро исте године.

Његова смрт била је непосредно повезана са спавањем на картама које су се тада израђивале. Али карта која се израђивала 1863. године била је фалсификат темеља који је Илија, представљен Милером, био подигао.

Заповест Исуса Навина против поновног зидања Јерихона била је изражена речју „закле“. Она представља заклетву и проклетство, и иста је то реч која је у Левитској двадесет шест преведена као „седам пута“. То је проклетство које прати Илијину вест, и то проклетство се испунило 1860. и 1863. године, када је милеритски адвентизам поновним подизањем Јерихона обновио то место образовањем законите цркве и одбацивањем Милеровог камена спотицања. Хиел је био Ветиљанин, те тако пророчки наглашава дело Хиелово у поновном зидању Јерихона као дело грађења цркве.

„Проклетство“ Исуса Навина објављено је у вези са извештајем о бици код Јерихона, бици која се не може испричати а да се више пута не истакне „седам пута“.

Године 1863, порука, или „заклетва“, Мојсијева, онако како ју је представио Илија и како ју је представљао Вилијам Милер, произвела је „проклетство“. И порука Мојсијева и дело Илијино били су одбачени. Илија се вратио 1989. године, али није поново био повезан са Мојсијем све до периода после 11. септембра 2001. Та информација тек треба да буде одбрањена, али је непробојна.

„Неосвећени проповедници сврставају се против Бога. Они у истом даху хвале Христа и бога овога света. Док на речима примају Христа, прихватају Вараву, и својим делима говоре: ‘Не овога Човека, него Вараву.’ Нека сви који читају ове редове пазе. Сотона се хвалио оним што може учинити. Он мисли да разори јединство за које се Христос молио да може постојати у Његовој цркви. Он каже: ‘Изаћи ћу и бићу лажљив дух да преварим оне које могу, да критикујем, и осуђујем, и изврћем истину.’ Нека син преваре и лажног сведочанства буде примљен у цркви која је имала велику светлост, велике доказе, и та ће црква одбацили поруку коју је Господ послао, и примити најнеразумније тврдње и лажне претпоставке и лажне теорије. Сотона се смеје њиховој лудости, јер зна шта је истина.“

„Многи ће стајати за нашим проповедаоницама са буктињом лажног пророштва у својим рукама, запаљеном од паклене буктиње сотоне. Ако се негују сумње и неверовање, верни служитељи биће уклоњени од народа који мисли да зна тако много. ‘Кад би и ти знао,’ рече Христос, ‘бар у овај свој дан, шта је за твој мир! али сада је сакривено од твојих очију.’“

„Ипак, темељ Божји стоји чврсто. Господ познаје оне који су Његови. Посвећени проповедник не сме имати преваре у својим устима. Он мора бити отворен као дан, слободан од сваке мрље зла. Посвећена служба и штампа биће сила у обасјавању ове изопачене генерације светлошћу истине. Светлост, браћо, још више светлости нам је потребно. Затрубите у Сиону; огласите узбуну на светој гори. Окупите војску Господњу, са посвећеним срцима, да чује шта ће Господ рећи Своме народу; јер је Он умножио светлост за све који хоће да чују. Нека буду наоружани и опремљени, и нека изађу у бој — у помоћ Господу против силних. Сам Бог ће радити за Израиља. Сваки лажљив језик биће ућуткан. Руке анђела обориће варљиве замисли које се кују. Сотонина утврђења

никада неће тријумфовати. Победа ће пратити вест трећег анђела. Као што је Вођа војске Господње срушио зидове Јерихона, тако ће и Господњи народ, који држи Његове заповести, однети победу, а сви супротстављени чиниоци биће поражени. Нека ниједна душа не приговара слугама Божјим који су јој дошли са поруком посланом с неба. Не тражите више мане на њима, говорећи: ‘Они су сувише одлучни; говоре сувише оштро.’ Можда говоре оштро; али зар то није потребно? Бог ће учинити да ушима слушалаца зазуји ако не буду хтели да послушају Његов глас или Његову поруку. Он ће осудити оне који се противе речи Божјој.”

„Сотона је применио сваку могућу меру да међу нама као народом не дође ништа што би нас укорило и изобличио, и опоменуло нас да одбацимо своје заблуде. Али постоји народ који ће носити ковчег Божји. Неки ће изићи између нас који више неће носити ковчег. Али они не могу подизати зидове да би препречили истину; јер ће она ићи даље и уздизати се до краја. У прошлости је Бог подизао људе, и Он и сада има људе погодне прилике који чекају, припремљене да изврше Његову вољу — људе који ће проћи кроз ограничења која су само као зидови омазани нетемперисаним малтером. Када Бог стави Свога Духа на људе, они ће радити. Они ће објављивати реч Господњу; подизаће свој глас као трубу. Истина неће бити умањена нити ће изгубити своју силу у њиховим рукама. Они ће показати народу његове преступе, а дому Јаковљевом његове грехе.”
Testimonies to Ministers, 409–411.